

РЕШЕНИЕ

№ 1968

гр. София, 26.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 16.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **10611** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.267,ал.2 ДОПК, вр с чл.147 от ДОПК.

Образувано е по жалба на С. Б. Я. от [населено място] срещу Решение №ПИ-334/05.10.2020 година на Директор ТД на НАП- С. ,с което последният оставил без разглеждане жалбата на С. Б. Я. срещу жалба срещу Писмо, с изх. № С-200022-178-0023641/10.09.2020 година без разглеждане поради просрочие.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност и неправилност на обжалваното решение. Твърди се, че неправилно Директор ТД на НАП е приел ,че жалбата е подадена извън предвидения 7 дневен срок за подаването и и е процесуално недопустима, тъй като искането на ЧСИ е за разрешаване на неотложни плащания, а не на обжалване на изпълнителни действия на публичен изпълнител, като отказът да се разреши неотложно плащане е административен акт, различен от изпълнително действие на публичен изпълнител и представлява Административен акт, който подлежи на обжалване в 14 дневен срок и характерът на Разрешение за извършване на неотложно плащане е различен от изпълнителните действия на публичен изпълнител и в случая предмет на оспорване по административен ред е Отказ по искане за разрешение за неотложни плащания по реда на чл.229 ДОПК, с който е отказано да се разреши временно плащане свързано с дейността на „ Г. – Н“ и неправилно Директор ТД на НАП е приел, че жалбата е просрочена. Иска се отмяна на решението и да се отмени постановения отказ по

искане за неотложни плащания.

В съдебно заседание, жалбоподателят- С. Б. Я. редовно уведомен при условията на чл.138, ал.2 АПК, не се явява. Жалбата и на заявените основания се поддържа от адвокат Т., редовно упълномощен, която заявява претенция за присъждане на разноски. Съображения развива и в представената писмена защита.

Ответникът по жалбата-Директор ТД на НАП- С.,редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК, се представлява от юрисконсулт К., редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Претендира заплащането на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на адвокат Т.. Съображения относно неоснователността на жалбата развива и в представените по делото писмени бележки.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

На 10.09.2020 година с Писмо, изх. № С-20022-178-002364/10.09.2020 година на публичен изпълнител при ТД на НАП- [населено място] Я. на длъжност Частен съдебен изпълнител е уведомен, че с извършен превод от негова страна на дата 24.08.2020 година е налице неспазване на собственото му разпределение и не е налице хипотезата на вдигане на наложения заповест на [фирма]. Писмото е връчено на дата 10.09.2020 година на жалбоподателя по електронен път,за което е налице потвърждаване на получаването, приложено на лист 22 от делото.

На 24.09.2020 година жалбоподателят депозирал жалба срещу Отказ по искане за разрешение за неотложно плащане на основание чл.229 от ДОПК от 10.09.2020 година до Директор ТД на НАП- [населено място].

С Решение № ПИ-334/05.10.2020 година Директор ТД на НАП- С. оставил жалбата на С. Б. Я. без разглеждане поради просрочие.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства, както и такива ,сочеци, че лицето А. Г. заема длъжността Директор ТД на НАП.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд-София-град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.268,ал.1 ДОПК от процесуален представител на легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Неоснователен е доводът на процесуалния представител на ответника по жалбата че жалбата е недопустима , защото С. Я. в качеството му на ЧСИ няма право да обжалва Решението на Директор ТД на НАП ,тъй като не е страна в Изпълнителното производство. На първо място вярно е,че ЧСИ не е страна в Изпълнителното производство по ДОПК, но също така е вярно, че именно с Решението Директор ТД на НАП е оставил жалбата без разглеждане като просрочена. Безспорно с това Решение се засягат правата и интересите на жалбоподателя и е налице правен интерес от обжалване, независимо от това, че той не е страна в изпълнителното производство. Следва да бъде посочено още, че Решението рефлектира пряко върху правната сфера на жалбоподателя и засяга пряко и непосредствено интересите му в посока оставяне на жалбата му без разглеждане. Наличието на "засягане"на права и законни интереси на лицето,което обжалва акта,е задължително конституционно условие за възникване на процесуален правен интерес от обжалване.По смисъла на чл.120,ал.2 от

Конституцията на РБ, административният акт "засяга" граждани и юридически лица, когато нарушава или застрашава техни първа или законни интереси. Това обективно нарушаване или застрашаване на субективното право или законен интерес на граждани или юридически лица, е материално правното основание за включване на административния акт в кръга на съдебно обжалваемите актове. Практически това нарушаване, се обективира в нарушаване на правна норма от по-висок ранг, която административният акт нарушава и именно това материално-правно основание легитимира процесуално-правния интерес от съдебното обжалване на акта. Недопустимо е съдебно обжалване на акта от лице, чиито права или законни интереси не са нарушени или застрашени/Решение № 21/26.10.1995 г. на КС на РБ по конст. дело №18/1995 г./От така посоченото е безспорно, че за да се приложи общата клауза за обжалваемост, визирана в нормата на чл.120, ал.2 от Конституцията на РБ е необходимо с акта да се засягат права и законни интереси на граждани и юридически лица, освен изключените със закон, но това право не е неограничено и за да възникне то, е необходимо да са налице всички елементи, характеризиращи едно волеизявление като властническо, израз на субординационни отношения, издадено от орган на изпълнителната власт или друг овластен за това орган, в изпълнение на осъществяваната от него изпълнително-разпоредителна дейност, създаващо права или задължения или засягащо (нарушаващо или застрашаващо) правната сфера на конкретен адресат или на определен кръг правни субекти. Анализирайки така цитираната норма на чл.120, ал.2 от Конституцията на РБ, следва да бъде посочено още, че "засегнати" в процесуалноправен аспект са онези лица, които са носители на материалноправни последици от волеизявлението на органа, респективно на това-в чиято правна сфера се отразява неблагоприятно порочният административен акт, а негативно засягане е всяка правна последица от акта, състояща се в: прекратяване или ограничаване на съществуващи субективни права; създаване на нови или разширяване на съществуващи правни задължения, както и хипотезите на невъзможност за упражняване на субективни права, за които законът предвижда издаването на административен акт. Процесуалноправният интерес от съдебното обжалване следва да е насочен към премахване на неблагоприятни правни последици, или към-предотвратяването им, или към постигането на благоприятни правни резултати. Във всеки отделен случай, релевантно за установяване на процесуалноправния интерес е обективното наличие в правната сфера на оспорвания на субективното право или защитения от правото интерес, засегнат с акта. Разгледана по същество, жалбата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

При проверка законосъобразността на обжалваното решение, съдът следва да прецени издадено ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби при издаването му и съобразен ли е актът с целта на закона.

Обжалваното решение е издадено от компетентен орган-това е Директор ТД на НАП, на когото изрично по силата на чл.266 от ДОПК е предоставено правото да разглежда жалби срещу действията на публичен изпълнител. Между страните няма спор, че лицето А. Г. заема длъжността- Директор ТД на НАП- С. ,а и от приложените по делото писмени доказателства е установен този факт.

Решението е издадено в писмена форма с означение на фактическото и правното основание за издаването чл.147 и сл. ДОПК. При издаването му, Директор

ТД на НАП е спазил процесуално-правните разпоредби и материално-правните разпоредби.

В разпоредбата на чл.266,ал.1 ДОПК е посочено, че всяко действие на публичния изпълнител може да бъде обжалвано от длъжника или взыскателя пред Териториалния директор на съответната териториална дирекция на НАП, а в разпоредбата на чл.267 от ДОПК са визирани правомощията на териториалния директор на ТД на НАП по повод подадена жалба срещу действия на публичен изпълнител, едно измежду които е и по т.2 – да остави жалбата без разглеждане, когато подателят няма правен интерес от обжалването или пък подателят оттегли жалбата. В чл.267, ал.1 и ал.2 от ДОПК е регламентирано, че решаващият орган разглежда жалбата въз основа на данните по преписката и представените от страните доказателства и в 14 дневен срок от постъпване на редовна жалба се произнася с решение, като правомощията му са визирани в чл.267,ал.2 от ДОПК, а по силата на препращащата норми на чл.144,ал.2 от ДОПК, според която разпоредбите на тази глава се прилагат в производствата по обжалване, уредени и в другите дялове на този кодекс, ако не е предвидено друго и най-вече да съобрази и приложи разпоредбата на чл.147 от ДОПК/ уреждаща правомощията на решаващия орган в производствата по обжалване на ревизионни актове по административен ред/ който в случая е Директор ТД на НАП.

От доказателствата по делото е видно, че жалбоподателят е оспорил Писмото на публичен изпълнител с изх. № С-200022-178-0023641/10.09.2020 година, като е приел, че това е Отказ по искане за неотложно плащане на основание чл.229 от ДОПК. Но от доказателствата по делото е видно, че на практика жалбоподателят е оспорил Писмото с този изходящ номер до Директор ТД на НАП, като в това Писмо няма никъде постановен отказ за извършване на неотложни плащания, а напротив- със същото Писмо Частен съдебен изпълнител- С. Я. е уведомен за извършените от него действия по повод извършеното разпределение на суми, постъпили по изпълнителното дело. Никъде в това Писмо не се сочи Отказ да се разреши неотложно плащане, а с него публичен изпълнител е уведомил Частен съдебен изпълнител, че не е възможно частично вдигане на запора по отношение на неправилно извършения от него превод поради факта, че не се касае за погасяване на публичното държавно вземане. Именно това Писмо както сам е посочил жалбоподателят в жалбата си е било предмет на обжалване пред Директор ТД на НАП.

Неоснователен е доводът на жалбоподателя, че срокът за обжалване на това Писмо е 14 дневен и издаденият Отказ за разрешение за неотложно плащане от 10.09.2020 година представлява индивидуален административен акт. Както на самия жалбоподател, така и на неговия процесуален представител са убягнали разпоредбите на ДОПК и най-вече, че ДОПК е специален по отношение на АПК, като специалният закон изключва приложението на общия. Актовете, издавани от публичния изпълнител са уредени в чл.226 от ДОПК, според която в изпълнение на правомощията си публичният изпълнител издава постановления и разпоредения. За всяко предприето и извършено действие от публичния изпълнител се съставя протокол, в който се отбелязват датата и мястото на съставянето му, предприетите действия, направените искания, постъпилите суми и направените разноски, а по аргумент от нормата на чл. 266,ал.1 от ДОПК, действията на публичния изпълнител могат да се обжалват от длъжника или от третото задължено лице пред директора на

компетентната териториална дирекция чрез публичния изпълнител, който ги е извършил. Жалбата се подава в 7-дневен срок от извършването на действието, ако лицето е присъствало или е било уведомено за извършването му, а в останалите случаи - от деня на съобщението. За третите лица срокът тече от узнаване на действието.

В конкретния случай,жалбоподателят обжалва Писмото на публичен изпълнител от 10.09.2020 година, с което същият го е уведомил , че не е възможно да бъде осъществено частично вдигане на запор по отношение на неправилно извършен от него превод/което ясно личи от приложеното на лист 20 от делото Писмо от 10.09.2020 година, като в това писмо никъде публичният изпълнител не е отказал да разреши неотложно плащане. Вдигането на запор и отказ за извършване на неотложни плащания са два различни способа и между тях няма тъждество и на практика такъв Отказ с писмото няма. Писмото е връчено на електронния адрес на жалбоподателя на дата 10.09.2020 година, за което е налице потвърждаване на получаването. Следва да бъде посочено, че в [ДОПК в частност в разпоредбата на чл.226 от ДОПК не са конкретизирани начините на връчване на актовете, издавани в хода на изпълнителното производство, но](#) следва да бъде отбелязано, че разпоредбите за връчване и за удостоверяване на връчването на съобщения, се намират в общите разпоредби на ДОПК и са приложими и за останалите производства в Кодекса-аргумент от разпоредбата на чл.33 от ДОПК-Приложимост на разпоредбите-по реда и в сроковете, посочени в тази глава, се връчват всички подлежащи на връчване актове, документи и книжа, издавани от органите по приходите и публичните изпълнители,с изключение на актовете,документите и книгата за реализиране на административнонаказателната отговорност,за които се прилага [Законът за административните нарушения и наказания](#). На тази плоскост именно Писмото, в което е обективиран Отказ да се вдигне наложен запор върху сметки на длъжника [фирма] е връчено на жалбоподателя на неговия електронен адрес, като при връчването му са спазени и разпоредбите на чл.30,ал.6 от ДОПК според която електронното съобщение се смята за връчено, когато адресатът изпрати потвърждение за получаването му чрез обратно електронно съобщение,активиране на електронна препратка или изтеглянето му от информационната система на компетентната администрация. Съдържанието на електронното съобщение се удостоверява чрез заверена от органа по приходите разпечатка на записа в информационната система.

Така обективираният Отказ за вдигане на запора в Писмото от 10.09.2020 година безспорно не представлява индивидуален административен акт, чието обжалване попада в приложното поле на АПК, а представлява действие на публичен изпълнител по ДОПК, което се подчинява на правната уредба на ДОПК и по отношение на него намират приложение нормите на ДОПК и от там и срокът за обжалване на този отказ, обективиран в Писмото е 7 дневен, а не 14 дневен срок. Следва да бъде отбелязано, че по силата на чл.22,ал.2 от ДОПК сроковете се изчисляват по години, месеци, седмици и дни. Срокът, който се брой по години, изтича на същото число и в същия месец на съответната година, а когато такова число няма - в края на съответния месец. Срокът, който се брой по месеци, изтича на съответното число на последния месец, а ако последният месец няма съответното число, срокът изтича в последния му ден. Срокът, който се брой на седмици, изтича в съответния ден на последната седмица. Срокът, който се брой на дни, се изчислява от деня, следващ деня, от който започва да

тече срокът, и изтича в края на последния му ден. Когато срокът изтича в неприсъствен ден, този ден не се брои и срокът изтича в следващия след него присъствен ден. Последният ден на срока продължава до края на двадесет и четвъртия час, но ако трябва лично да се извърши или представи нещо пред органа по приходите или публичния изпълнител, срокът изтича в момента на приключване на работното време. В чл.23 от ДОПК е уредено спазването на срока, като срокът е спазен, когато действието е извършено или документите са подадени пред надлежния орган или са получени от страната преди изтичането на срока, определен по реда на [чл. 22](#). Срокът се смята за спазен и когато изпращането или получаването на документите е станало чрез пощенски оператор, куриер или по електронен път чрез използване на квалифициран електронен подпис на подателя, както и когато са подадени пред ненадлежен орган по [чл. 5](#), преди изтичането му. Установяването на спазването на сроковете е визрано в чл.24 от ДОПК, спазването на срока по [чл. 23](#) се установява от наличието на поне едно от следните обстоятелства, пощенско клеймо или отпечатък с датата на подаване, заверка от пощенския служител с датата на подаване, заверка от служител в куриерска служба с датата на подаване, дата на изпращане на електронното съобщение, дата на входящия номер на подадените документи. При противоречие между данните по ал. 1, т. 1 - 3 пощенският оператор издава удостоверение за потвърждаване на датата на подаване.

Писмото е връчено на дата 10.09.2020 година на електронния адрес на жалбоподателя, като е налице потвърждаване на получаването на тази дата. Предвиденият 7 дневен срок за обжалване на това действие-Отказ да се вдигне заповест, а не Отказ да се разреши неотложно плащане е започнал да тече от дата 11.09.2020 година и съответно на това изтича на 17.09.2020 година- четвъртък, присъствен ден, а жалбата е подадена на дата 24.09.2020 година и просрочена, както е приел Директор ТД на НАП.

Що се касае до наведените доводи едва в писмените бележки от страна на юриконсулт К., че жалбата срещу Отказа, обективизиран в Писмо от 10.09.2020 година е недопустима на още едно основание-че ЧСИ не е страна в изпълнителното производство, то този довод е направен едва с писмените бележки и не се съдържа в Решението за оставяне на жалбата без разглеждане, като е недопустимо едва с писмените бележки да се сочат нови доводи за недопустимост на жалбата и така по този начин да се разширява волята на Директор ТД на НАП, още повече, че в неговото решение няма такова произнасяне относно това дали жалбоподателят е страна в изпълнителното производство или не и дали е от кръга на лицата, които могат да подадат жалби срещу актовете и действията на публичен изпълнител, като това по същество представлява домотивиране на Решението след приключване не само на производството по издаването му, но и след приключване на устните състезания.

В контекста на изложеното настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение е не страда от пороци, които да доведат до неговата отмяна и предпоставя отхвърляне на предявената срещу него жалба.

С оглед изхода на спора, претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски е неоснователна и следва да бъде отхвърлена. В полза на ответника по жалбата следва да бъде присъдено юриконсултско възнаграждение в размер на 500, изчислено по реда на чл.8,ал.3 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори

ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК/ приложим по силата на преpraщащата норма на параграф 2 от ДР на ДОПК, по присъждането на разноси, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция.Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноси произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от горното и на основание чл.268,ал.2 ДОПК, Административен съд София град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА НА С. Б. Я. от [населено място] срещу Решение №ПИ-334/05.10.2020 година на Директор ТД на НАП- С. ,с което последният оставил без разглеждане жалбата на С. Б. Я. срещу жалба срещу Писмо, с изх. № С-200022-178-0023641/10.09.2020 година без разглеждане.

ОСЪЖДА С. Б. Я. ОТ ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА ДИРЕКТОР ТД НА НАП- С. СУМАТА ОТ 500 ЛЕВА- ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

На основание чл.138,ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на страните.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно разпоредбата на чл.268,ал.2 ДОПК.

СЪДИЯ: